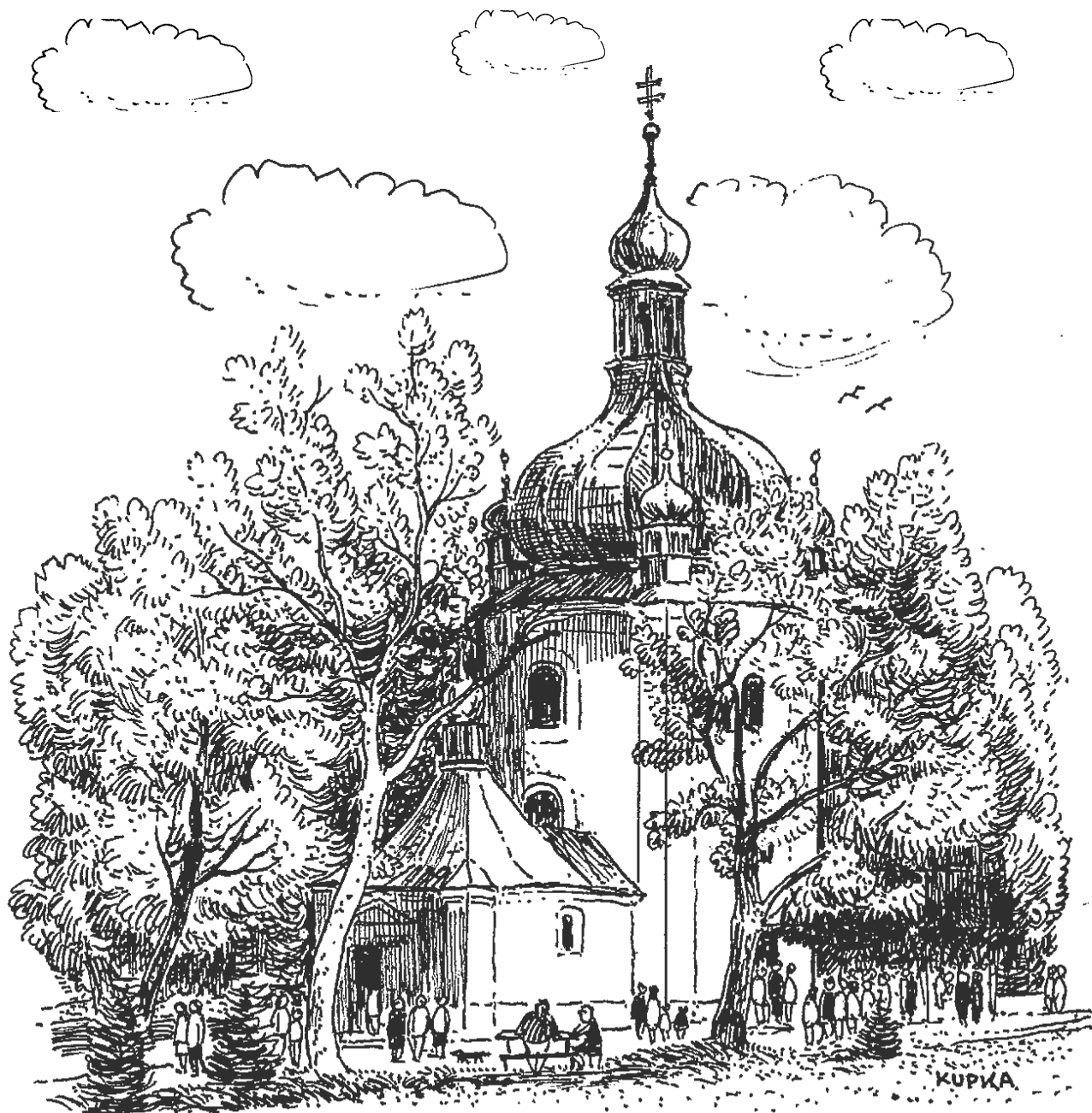

AVE Z LOMEČKU

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2011

Milí přátelé „Ave z Lomečku“!

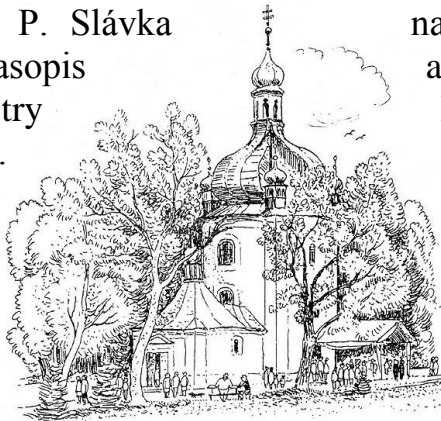
Když jsme v lednu letošního roku začínaly 21. ročník našeho časopisu, netušily jsme, co nás v něm čeká. Okolnostmi jsme však nuceny redukovat naši činnost.

Jen pro představu: Časopis Ave z Lomečku začal vycházet na popud tehdejších lomeckých kněží P. Františka Hobizala a P. Slávka Švehly, kteří také celý časopis dávali dohromady, a sestry jim jen pomáhaly. Postupně se těžiště práce přesouvalo na sestry, které nejprve psaly, co jim kněží diktovali, později všechna práce přešla do rukou sester. Celá činnost byla vždy nevýdělečná. Byla to práce k oslavě Panny Marie a poutního místa. Dobrovolné příspěvky odběratelů uhradily poštovné a všechny ostatní náklady kryly sestry ze svých zdrojů.

Nyní jsme v situaci, kdy časopis píše i tiskne jedna sestra. Následuje kompletace časopisu, na které se sejdou všechny schopné sestry komunity. Bohužel těch schopných ubývá každý měsíc. Kdyby během posledních 3 let nepřišli na „brigádu“ manželé Bromovi, asi bychom ho těžko byly schopny dát dohromady a vyexpedovat.

Nyní k jádru problému: V červnu těžce onemocněla jedna z mladších sester v Praze a na podzim bylo třeba udělat některé personální přesuny mezi komunitami. Na Lomečku nám ubyla zdravotnice, jejíž místo nahradila nynější sestra „šéfredaktorka“. Bohužel

není v lidských silách zvládnout vše a tak s klesajícím počtem schopných sester, musíme postupně opouštět některé aktivity. V roce, kdy „Ave“ začalo vycházet, bylo na Lomečku 60 sester, z nichž pouze asi 10 potřebovalo péči a ostatních 50 o ně pečovalo. Dnes nás je na Lomečku 17 sester a z toho pouze 4 sestry, které jsou schopné obhospodařit vše kolem kláštera, sester a poutního místa.

Po modlitbách a společném hledání jsme rozhodly, že toto číslo „Ave z Lomečku“ je předposlední, které držíte v rukou. Poslední číslo vyjde na Vánoce a od Nového roku přestane časopis vycházet. Proto vás prosíme: **Neposílejte již příspěvky na příští ročník!** Věřte, že dospět k takovému rozhodnutí nebylo lehké. Myslíme přitom na Vás, čtenáře, především nemocné a opuštěné, kteří takto ztratíte kontakt s poutním místem a které možná zklameme. Je však jisté, že nikdy neztratíte kontakt s Pannou Marií Lomeckou. Ta je s námi vždy a všude připravená naslouchat našim potřebám a ochotná se za nás přimlouvát.

Věříme a doufáme, že pochopíte naši těžkou situaci, kterou musíme nějak řešit. Děkujeme Vám za Vaši náklonnost, kterou jste v uplynulých letech projevovali jak sestrám, tak našemu milému Lomečku. Budeme na Vás všechny i nadále pamatovat v našich modlitbách. (S. M. Benedikta)

S Marií po celý rok

8. ZÁŘÍ - NAROZENÍ PANNY MARIE

(Převzato z časopisu „Misionár“ č. 9/ 1998)

Časopis Via missionaria z roku 1977 přináší tuto zprávu: Jistá vdova ztratila svého jediného syna, do kterého skládala všechnu svoji naději. Jeho vlastní přítel ho v zuřivosti udeřil láhví po hlavě tak, že ho zabil. Vraha odsoudili a uvěznili. Ve vězení ho navštívila řeholní sestra, která ho přivedla k pokání. Tato řeholnice navštívila i matku zavražděného a prosila ji, aby vrahovi svého jediného syna odpustila. Své odpuštění chtěla přinést vrahovi do věznice sama. Tak se jednoho dne otevřeli dveře vězení a ubohý vrah se vrhl k nohám matky zavražděného a prosil ji za odpuštění. Matka ho zvedla, přivinula ho na svou hrud' a řekla: „Odpouštím ti a Pán Bůh ví, že ti odpouštím z celého svého srdce. Protože jsi nyní sirotkem, chci být tvojí matkou. Od nynějška tě považuji za svého syna a ty mě za svoji matku.“ Vrah toto nabízené mateřství přijal.

Je třeba obdivovat tuto hrdinskou matku. Nesmíme však zapomenout, že Panna Maria byla první matkou, která uměla odpustit všem vrahům svého Syna a přijmout je za své syny a dcery. My všichni jsme se podíleli na mučení a ukřižování jejího Syna a ona nás přesto přijala za své děti a takto se stala naší Matkou.

Panna Maria je naší Matkou a v září si připomínáme její narození, které přineslo celému světu radost. Tak, jako ranní červánky zvěstují blízký východ slunce, tak narození Panny Marie bylo předzvěstí blízkého příchodu Spasitele světa. Ona vytrhává duše z rukou d'ábla, aby je přenesla do rukou svého milovaného Syna, kterému plným právem patří, neboť On je vykoupil svou krví.

Přivádí naše duše z nevěry k víře, neboť víra je nutnou podmínkou spásy. Podle slov Pána Ježíše bude spasen pouze ten, kdo uvěří a dá se pokřtít. (Mk 16, 16)

Proto Maria dělá vše pro to, aby nevěřící přivedla k víře.

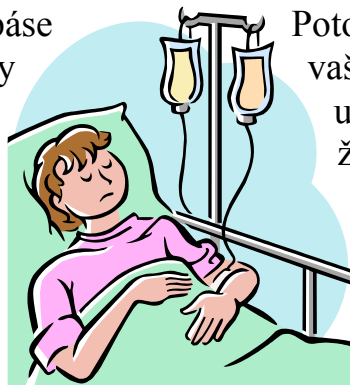
Jistý zarytý a bojovný ateista přinutil svou manželku, aby z jejich bytu odstranila všechny svaté obrazy. Jí se však podařilo jeden obraz ukrýt, a to byl obraz Panny Marie. Tito manželé měli dítě, které mělo od narození ochrnuté nožky. Jednou rodiče odešli z domu a chlapec zůstal doma v posteli sám. Najednou slyšel hlas: „Vstaň a pojď ke mně!“ Chlapec odpověděl: „Nemohu, mám nemocné nožičky!“ Hlas se však ozval podruhé i potřetí: A tehdy chlapec vstal a šel za tajemným hlasem, který vycházel ze skříně. Když ji otevřel, spatřil tam

ukrytý obraz Panny Marie. Chlapec si až nyní uvědomil, že je uzdravený. Vyběhl ven a před domem čekal na své rodiče. Když rodiče přicházeli, chlapec jim běžel naproti. Zpočátku ho nepoznali, vždyť sedm let ležel v posteli, ze které nikdy sám neslezl. Když vyprávěl rodičům zázračnou událost, otec byl velmi dojatý a ve své nevěře úplně zlomený. Matka děkovala Panně Marii za vyslyšení jejích modliteb. Nejen že uzdravila syna, ale i obrátila manžela, z nevěřícího se stal věřící, který praktikoval své náboženské přesvědčení.

Samotná víra však ke spáse nestačí. Je třeba také podle víry žít. Svatá Gemma Galgani v období zjevení prosila za obrácení vysoce postaveného svobodného zednáře. Tehdy jí Pán Ježíš řekl: „On zneužil už mnoho milostí, je zatvrzelý ve svých hříších, proto ho v nich ponechám.“ Gemma neustoupila, a když vyčerpala všechny důvody, plná důvěry řekla: „Tak dobře, Pane. Povím to tvé Matce a ty jí pověz své ne.“ Tehdy uviděla Pannu Marii, jak pohleděla na Pána Ježíše tak, jak to umí jen ona. On se usmál a udělil tomu člověku milost obrácení. Ještě ten samý den přišel ke zpovědníkovi svaté Gemmy, vykonal si celoživotní dobrou svátost smíření, opustil svobodné zednáře a žil jako vzorný katolík.

11. října 1974 Don Tarsitio vyprávěl příběh, který sám zažil. Když byl kaplanem ve městě Este, ležel v nemocnici bývalý voják nemocný rakovinou. Byl velký bezbožník. Už několik kněží se k němu pokoušelo

přiblížit, ale on všechny vyhnal s proklínáním. Řeholní sestra, která ho ošetřovala, přesto poprosila i tohoto mladého kaplana, aby se pokusil ho připravit na smrt, která už na sebe nedá dlouho čekat. Kaplan chtěl nejprve něco vědět o jeho příbuzných. Dozvěděl se, že již nemá nikoho z příbuzenstva a že jeho matka byla velmi dobrá a zbožná žena. Potom k němu přišel. Upravil mu postel, podal mu napít, sedl si k němu a začal s ním rozmlouvat. Řeč se točila kolem jeho zdravotního stavu. Nemocný si velmi stěžoval a kaplan trpělivě naslouchal.

Potom řekl: „Kdyby ještě žila vaše matka, jak ráda by sedala u vaší postele. Slyšel jsem, že jste měl velmi dobrou matku. Kdyby tu s vámi byla, jistě by se s vámi pomodlila nějakou modlitbu, tak jako se s vámi modlila, když jste byl malý chlapec.“ Tehdy kněz zpozoroval, že po tváři nemocného tečou slzy. To ho povzbudilo, aby pokračoval: „Chcete, abychom se spolu pomodlili tak, jak jste se kdysi modlival se svou matkou?“ Nemocný přikývl. Kněz začal pomalu recitovat „Zdrávas, Maria“ a nemocný polohlasně po něm opakoval. Když skončili modlitbu, kněz zmlkl, jako kdyby neměl odvahu nabídnout nemocnému, aby si vykonal svátost smíření. Tehdy zakročila Panna Maria. Nemocný řekl: „Nejste vy kněz? Nemohl byste mě vyzpovídat?“ Kněz radostně souhlasil. Zázrak milosti byl jasný. Nemocný zemřel velmi pokojně, neboť u jeho lůžka byla sama Panna Maria.

Poutě prvních sobot

Záříjová pouť 3. 9. 2011

Hlavním celebrantem záříjové pouti byl ohlášen P. Bernardín Anton Šmid OFM z Prahy. Vzhledem k tomu, že P. Bernardín je Slovák, požádal, aby P. Miroslav Nikola byl jako hlavní celebrant a on kázal. Spolu s oběma kněžími byl ještě u oltáře P. Mgr. Jan Szkandera z Olomouce, který v těchto dnech vedl na Lomečku exercicie pro řeholní sestry, které svou účastí zpestřily řady poutníků. Zpovídání opět

zajišťovali naši obětaví poutní zpovědníci P. Mgr. Pavel Liška z Netolic a P. Mgr. Dominik Josef Doubrava O. Praem. ze Lhenic.

V úvodu P. Mirek připomněl, že „měsíc září je plný různých památek a svátků svatých a můžeme prosit o jejich pomoc a přímluvu. Největší přímluvkyní je však sama Panna Maria.“

Z promluvy jsme vybrali

Abychom dokázali správně pochopit první čtení, musíme zkoumat, co předcházelo zaslíbení panenské Matky v 7. kapitole proroka Izaiáše. Předtím kniha popisuje obléhání Jeruzaléma dvěma králi, z nichž má král Achaz strach. V situacích, kdy se jedná o existenci celého národa, si člověk sám nepomůže, jedině Bůh může pomoci. Král má vážnou pochybnost: „Stojí Bůh o mě a má mě rád? Zajímá se o můj život a o mé problémy?“ Jaká je Boží odpověď na strach a pokušení k beznaději krále Achaza a spolu s ním celého Božího lidu? „A proto vám Pán sám dá znamení: Hle, Panna, počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel.“ Boží odpovědí na strach a beznadějí je veliké znamení: Panenská Matka a její dítě, které je Emanuel = Bůh uprostřed nás.

Možná se nám Boží odpověď zdá trochu od věci, ale ve skutečnosti, Boží Vtělení, které je ohlášené tímto znamením, zjevuje velikost Božího zájmu o člověka a jeho svět a zároveň způsob Boží pomoci. Bůh nechce stát kdesi vedle nás a zametat před námi, ale skrze své Vtělení, které má pokračovat v každém člověku, chce přímo v nás sdílet náš život a svou mocí nás vyzbrojovat k zápasu s hříchem.

Panenská Matka je zároveň poselstvím, že člověk nemůže počít Krista svou silou. Kristus je Novým stvořením, které se uskutečnilo v Mariině panenském těle mocí Ducha svatého pro její víru.

Evangelium říká: „A jméno Panny bylo Maria.“ Než přišel Pán Ježíš do našeho světa, byla nám lidem dána Maria. Ona je bezhříšná a neposkvrněná svatá zem, na kterou

sestoupil Bůh při svém vstupu do lidských dějin. Celá pozornost andělů i lidí je soustředěna na toto jméno. V evangeliu jsme slyšeli přesnou adresu: galilejské město Nazaret, panna zasnoubená muži jménem Josef, z rodu Davidova a jméno panny Maria. Zvěstování se událo v reálném čase a na konkrétním místě, konkrétní ženě. Sv. Lukáš vysloveně podotýká, že toto mimořádné pozvání a poselství zaznělo k panně, která již byla zasnoubená muži. Zásnuby ještě nejsou manželstvím a dají se i zrušit, ale většinou je chápeme tak, že už cosi znamenají, cosi hovoří o lidském rozhodnutí.

Můžeme se ptát: Může Bůh takto vstoupit do lidských plánů a představ, do plánů tak osobních, jako je výběr partnera, zásnuby, manželství? Bůh jako náš Stvořitel má absolutní právo na nás. Než člověk uzavře lidské manželství, je pozván, aby se vydal Bohu - Lásce, aby dovolil Bohu v sobě působit. Možnost manželství s Bohem je dříve jako lidské manželství a bude i poté, když manželství s člověkem ztratí svůj smysl. Boží milost je lepší než život a také to nejlepší lidské manželství je jen předobrazem Boží Lásky a školou, kde se člověk učí sobě odumírat. Člověk by neměl uzavírat pozemské manželství, dokud není upevněn ve vztahu k Bohu, neboť jen tak bude schopen skutečné lásky, pokud Bůh bude na prvním místě. Lidské

manželství nemá být uzavíráno navzdory tomuto Božskému, ale v něm a v moci Lásky, kterou dává Bůh.

Základní pravda našeho náboženství, o níž nás poučuje evangelium, zní: „Bůh nás miluje navzdory naší pobloudilosti a má pro nás připravený plán spásy.“ Při Zvěstování jako bychom slyšeli ozvěnu slov, která zazněla v rozhovoru Ježíše s Nikodémem: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nezhynul nikdo, kdo v něho věří, ale aby měl život věčný.“

(Jan 3,16) Jak Bůh miloval svět? Tak, jak se to projevilo v životě Panny Marie. Pravda o Boží lásce je pravou podstatou Zvěstování. Tato

„Jsem služebnice Páně, ať se mi stane, co jsi řekl.“

pravda musí hluboko zapadnout do našich srdcí. Každý jeden může prožít ve svém srdci okamžik podobný tomu, který nám vykresluje evangelium. Anděl ji pozdravil: „Chaire Kecharitomene!“ Doslova je to výzva k radosti: „Raduj se plná milosti!“ Tato slova obsahují radostnou zvěst a toto Zvěstování se má stát vlastnictvím všech lidí.

V Marii Bůh promlouvá ke každému člověku, neboť toto pozdravení bylo vysloveno pro nás a my všichni, v daru tohoto počatého dítěte, nacházíme milost u Boha. V Ježíši je možnost omilostnění vyhnanců. Podle apoštola Petra my všichni žijeme ve vyhnanství, daleko od Pána, ale v tomto dítěti a v jeho přijetí se nám nabízí milost amnestie,

možnost návratu k Otci. Každý, kdo jej přijímá, poznává Cestu, nachází Pravdu a dostává Život. Skrze přijetí Krista začíná naše duše růst do podoby, v níž má Otec své zalíbení.

Maria, v tajemství Zvěstování, stojí před námi jako první křesťanka, protože křesťanství začíná přijetím Ježíše. Toto je moment, od kterého můžeme mluvit o křesťanství jako náboženství rozdílném od židovství. Sv. Jan v prologu svého evangelia říká: „Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista.“ (*Jan 1,18*)

Zákon byl schopen vychovat slušného člověka, který se navenek nedopouštěl hříchů, ale nedokázal změnit jeho hříšné srdce, jeho bezbožnost. To dokáže jen milost, která je v přijetí Ježíše Krista: „Ale těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ (*Jan 1,12*)

Jakým způsobem však můžeme přijmout Krista do sebe? Podívejme se, jak počala Panna Maria z Ducha svatého? Nejprve k ní zaznívá Boží Slovo. Když mluvíme o Božím Slovu, musíme si uvědomit, že nemluvíme jen o psané informaci ale o Živoucí Osobě. Bůh skrze své Slovo zjevuje sám sebe a zjevuje i svůj věčný plán. Bible je Boží Slovo zaznamenáno písemně, ale Ono existuje jako samostatná Živá Božská Osoba, skrze kterou a pro kterou bylo všechno stvořeno. Každá stvořená skutečnost povstává Božím Slovem a každá dokonalost je účastí na tomto Božím Slově. Vtělené Boží Slovo, Ježíš Kristus, nám zjevuje Boží charakter,

ale Duch svatý nám ho dává, pokud po něm toužíme. Bez lásky k Božímu Slovu není možné počít z Ducha svatého.

Sv. Augustin nazývá Boží Slovo: „Sacramentum audibile“ – „svátostí slyšení“. Posvěcujeme se slyšením Slova, pokud se s ním sjednocujeme v chtění, v myšlení a v jednání. Na jiném místě tvrdí: „Boží Slovo se ti bude jevit, jako nepřítel tvé duše, dokud nepochopíš, že je příčinou tvé spásy.“ Sv. František z Assisi tvrdí, že „skrze Boží Slovo hluboko do nás proniká vznešenost našeho

Stvořitele“. Boží Slovo máme přijmout s jistou vírou, ne jako slovo lidské, ale jako Boží. Boží Slovo však nemá zůstat jen v hlavě, protože jeho pravé místo je srdce člověka. „Maria zachovávala všechna tato slova ve svém srdci a přemýšlela o nich.“ (*Lk 2,19*) Nejprve vírou přijala Boží Slovo, uvěřila v nesmírnou Boží Dobrotu a Moc, neboť „Bohu nic není nemožné.“ (*Lk 1,37*)

Boží Slovo je živé a účinné. Pouze ve vztahu ke svobodným bytostem naráží na tajemství svobody a víry.

Všimněme si její odpovědi: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ (*Lk 1,38*) Její odevzdanost se týká Božího Slova. Sv. Jeroným tvrdí, že „kdo nezná Písmo svaté, nezná Krista“. Maria dobře znala Boží Slovo. Věděla, k čemu říká své „fiat“ a věděla také, Komu ho říká.

Zázraku vnitřní proměny člověka nedocílíme drezurou, ale milostí. Naše

modlitba má být podle vzoru Panny Marie především prostorem, v němž dovolíme Bohu v sobě konat. Ne prosazovat svou vůli, ale sladit svou vůli s Božím Slovem. On je Pán a jde o to, abychom mu dovolili v sobě konat. On v nás už je. V okamžiku svého Vtělení vstoupil do lidské duše jako gen nového Života, jako možnost Nového Života, jako šance obnovy. Proto je důležité znát Boží Slovo, abychom pochopili, co chce Bůh budovat v našem životě a na toto Boží Slovo je „důstojné a spravedlivé“ odpovědět tak, jako Maria: „Ať se mi stane podle Tvého Slova!“

Panna Maria je plná touhy po Bohu, plná Boha, Panagia - celá svatá. Svou neustálou touhou po Bohu a plněním jeho vůle, počala Krista duchovně, dříve než ho počala tělesně. Ani nám nikdo nebrání, abychom se touhou po Bohu otevřeli Ježíšovu Slovu a z Ducha svatého počali Krista a stali se tak jeho matkou. Sv. Augustin říká: „Stali jste se dívky Božími, buďte také matkami.“ K tomuto jsme povoláni. Každá duše, která věří, počíná a rodí Boží Slovo. Kristus v nás je zároveň Nadějí naší Slávy. Sv. Augustin tvrdí: „Matka ho nosila v lůně, my ho nosíme v srdci. Panna otěhotněla, když se v ní Kristus vtělil, naše srdce ať otěhotní vírou v Krista.“

Sv. Bonaventura, jeden z našich františkánských otců, rozvedl tuto myšlenku ve spise pod názvem: „Pět svátků dítěte Ježíše!“ V úvodu spisku říká, že: „Duše oddaná Bohu, může z milosti Ducha svatého a mocí

Nejvyššího duchovně počít požehnané Slovo a jednorozeného Syna Otcova, porodit ho, dát mu jméno, hledat ho a adorovat spolu s mudrci a nakonec představit Otcovi v chrámu. Duše počíná Ježíše, když je nespokojená se životem, jaký vede, a pod vlivem svatých vnuknutí a zapálená svatým žářem se konečně rázně odtrhne od svých starých návyků a chyb, a je jakoby duchovně oplodněna milostí Ducha svatého, dá si předsevzetí, že začne nový život. Tehdy došlo ke Kristovu početí.

Když byl požehnaný Syn Boží počat, narodí se v srdci, ale jen tehdy, pokud duše všechno rozumně usoudila, vyžádala si vhodnou radu a vzývala Boha o pomoc a ihned uskuteční své svaté předsevzetí a začne uskutečňovat to, co v ní už dávno zrálo, ale se to stále odkládalo z obavy, že není k tomu způsobilá. Ale jedno musíme zdůraznit: Toto předsevzetí začít „nový život“ se musí ihned projevit něčím konkrétním. Pokud není předsevzetí provedeno, byl sice Ježíš počat, ale nebyl zrozen. Jde o jeden z mnoha duchovních potratů. Je to jeden z tolika odkladů, kterými je protkán náš život a které jsou hlavním důvodem, proč je tak málo svatých.“

P. Maria je vzorem a matkou naší duchovnosti, proto ji pozdravme slovy našeho sv. otce Františka: „Zdravas, svatá Paní, svatosvatá Královno, Matko Boží Maria, ty jsi navěky Pannou, vyvolenou od Nejsvětějšího Otce z nebes, tebe posvětil svým nejsvětějším milovaným Synem a Duchem Utěšitelem, v tobě

byl a je celá plnost milosti a všechno dobro. Zdrávas jeho dome. Zdrávas jeho stánku. Zdrávas jeho příbytku. Zdrávas jeho roucho. Zdrávas jeho služebnice. Zdrávas jeho Matko

a buďte pozdraveny, vy všechny svaté ctnosti, které milostí a osvětlením Ducha svatého se vléváte do srdcí věřících, abyste je z nevěřících udělali věřící Bohu. Amen“

Růžencová pouť 1. října 2011

První říjnová sobota připadla na 1. října. Hlavním celebrantem byl českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour OFM Cap. Ve zpovědnici zasedl P. Miroslav Nikola, lomecký farář a již tradičně P. Mgr. Dominik Josef Doubrava ze Lhenic.

V úvodu mše sv. pan biskup řekl: „Každý svatý měl mimořádnou úctu k Panně Marii. Měl svůj vztah k Panně Marii. Dnes myslíme zvláště na svatou

Terezičku z Lissieux. I vy máte každý svůj projev vztahu k Panně Marii, třeba i ten, že přicházíte na poutní místo. Přinášíte sem to, co je právě vždycky zevnitř to nejdůležitější. Uvědomme si, že bychom měli přicházet k Panně Marii jako k Matce Kristově, ale také jako k naší Matce. Máme k Panně Marii důvěru a potřebujeme se jí svěřit.“

Z promluvy jsme vybrali

Moji milí! V invokacích k Panně Marii v loretánských litaních říkáme, že je také Maria „Příčina naší radosti“. Co je příčina toho, že je nám teď tak hezky? Co je příčina naší spokojenosti? Jsme spokojeni, když nejsme příliš nároční a jsme skromní. Pán Bůh je bohatý na milosrdenství. Existuje modlitba: „Bože, ty nám dáváš mnohem víc, než co si odvažujeme přát.“

Co je tedy příčinou naší radosti? Setkání s hodnými lidmi, že můžeme absolvovat pouť, že jsme zdraví. To, že vůbec vidíme, to je zázrak. I odborníci žasnou nad tím systémem, jak my věci můžeme rozeznávat, vnímat obrysy, barvy, obličej blízkých. My však vidíme více než jen očima. Sv. apoštol

Pavel v listě Efesanům říká: „Ať Bůh osvítlí oči vašeho srdce, abyste viděli, k čemu vás povolal.“ To je to „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“

Jako věřící člověk si dovedeme představit zavřít oči a nic nevidět, ale zavřít oči víry, to si nedovedeme představit. To bychom se objevili v úplné propasti. Tak je třeba čas od času se zastavit a domýšlet, co je příčinou našeho života, jak to, že tady vůbec jsme.

Dnes vidíme statisticky, že lidé nechtějí mít děti. Přirozené je chtít děti. Tím je svázané i manželství. To je příčina nového života a my se do toho narodíme. Mám rád, když slyším, že se narodilo někomu dítě a slyším: „Oba

jsou zdraví!“ Jaká je to radost! Když se vám narodí vnoučata a vy je vidíte růst a když se to daří! Pak jsou zvláštní situace, když se něco nedaří, ale my o to usilujeme. Když se to podaří, tak je to dvojnásobná radost. To je jak říká Kristus Pán, v podobenství o ženě, které se zatoulal drahý peníz. Ona všechno metla a až jej našla, tak měla takovou radost, že svolala všechny sousedy a podělila se o svou radost. Podobně je řečeno o jednom člověku, který koná pokání, a když je nalezen, že je z toho je v nebi ještě větší radost než z těch 99 spravedlivých. Je z něj větší radost, protože by se byl ztratil. Známe také to krásné a známé podobenství o marnotratném synu. Jaká je radost otce, který mu všechno odpouští, jakmile ho uvidí. I tam cítíme radost i těch okolo, akorát brácha se neradoval. Otec ho napomíná, neodsuzuje, ale jen napomíná. Evangelium je skutečně radostná zpráva o životě věčném, tzn. o Pánu Bohu a o životě s ním. Uvědomujeme si, jak je Pán k nám dobrý.

Pamatuji na jednu sestřičku, která byla zdravotnice v jednom ústavu. Ptal jsem se jí, kolik lidí ročně zemře a ona říkala: „Asi tak 80. Už se těším, až umřu, až nám tyhle lidi všichni půjdou vstříc.“ Mně to ukázalo nový pohled, že skutečně všichni čekáme, jak se modlíme: „Na tvůj příchod čekáme.“ a „Ejhle, Hospodin přijde, a všichni svatí jeho s ním!“ My to říkáme, ale je to pravda?

Naše radost má pevný základ. O Panně Marii můžeme říct, že když se

stala Matkou Ježíšovou, tak se stala Příčinou naší radosti. O vánocích zpíváme: „Nám, nám narodil se!“ Je tolik krásných modliteb k Panně Marii, to co ona sama říkala: „Velebí má duše Hospodina, a zaplesal můj duch v Bohu!“ To je velká radost nad tím, že počala! Vzpomínám, jak Pavel VI., když vykládal Magnificat říkal: „Maria říká „mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil“. To je postoj moderní ženy. Celého úsilí! Vidí Pána Boha, který umí obrátit věci.“

K tomu patří ještě postřeh jednoho poustevníka, ke kterému přišli a řekli mu: „Tak copak dělá ten tvůj Bůh?“ A on odpověděl: „Právě teď někoho povyšuje a jiného ponižuje.“ To dělá Pán Bůh pořád.

Co je to vlastně radost? Radost je stav, kdy jste rád, umíte se radovat, milovat, dělat radost a milo druhým. To je to Ježíšovo přikázání: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ Dále říká: „Přišel jsem, aby měli radost a měli ji v hojnosti.“ Vidíme, jak Kristus přijímá to, co chce po něm Bůh. I Panna Maria přijímá Boží vůli. V kořeni toho všeho je, že v nebi bude větší radost z jednoho člověka, který dělá pokání. A tak si člověk může říct: Pane Bože, máš ze mě radost?

Moment radosti je skryt v tom, že člověk řekne Pánu Bohu „Ano“, a že to také udělá, tak jako Panna Maria. Po jejím příkladu to udělali i jiní: Padre Pio, Matka Tereza, svatý Václav a nyní jsou blažení v nebeské radosti.

HLAVNÍ LOMECKÁ POUŤ

11. září 2011

Dopolední poutní mše sv.

Již od rána se ukazovalo, že Panna Maria si na oslavu svého svátku Jména Panny Marie připravila krásné počasí. Na cestě ke hřbitovu postupně vyrostlo několik stánků s pouťovým zbožím a před klášterem rozložil svůj stánek i pan prodavač z Brtnice s křesťanskou literaturou. Postupně se také zaplňoval poutní areál.

V 10.00 pak za hlaholu zvonů a zpěvu Bavorovské scholy vyšel ze sakristie liturgický průvod, který uzavíral jediný a hlavní celebrant, lomecký farář P. Miroslav Nikola.

V úvodu mše sv. P. Mirek všechny přivítal a řekl: „Od dětství jsem sem putoval s rodiči na tuto pouť i na jiné poutě tady v okolí. Takže jsem tady

získával mnoho milostí. Každou pouť jsme chodili pěšky z Vodňan. Také vy jste přišli zblízka i z dálky a každý máte v srdci nějakou bolest, obtíž, starost, trápení. Nad vchodem máte ten krásný nápis, který řekl Janovi Kristus z kříže: „Hle, Matka tvá!“ Tady je naše máma a my ji přišli dnes oslavit, poděkovat jí a také prosit.“

Mši svatou zpestřila Bavorovská schola svým srdečným, radostným a nadšeným zpěvem. Děkujeme jim za oslavu Lomecké Madony. Po mši svaté pak následovalo uctění Panny Marie. Celé dopoledne bylo možné přijmout svátost smíření, kterou posloužil

P. Mirek.

Z homilie P. Miroslava Nikoly

Moji milí! Dnešní svátek má svoji historii. Leží přesně v polovici mezi dvěma mariánskými svátky, mezi Narozněním Panny Marie (8. září) a Pannou Marií Bolestnou (15. září).

Svátek Jména Panny Marie má svou historii. V roce 1683 byla Vídeň obléhaná 260 tisíci Turky. Byla to velká přesila a právě mocí Panny Marie bylo toto islámské nebezpečí rozdráceno, přemoženo. Na počest tohoto vítězství byl hned v roce 1683 papežem Inocencem XI. zaveden tento svátek. Protože bylo mariánských

svátků nějak hodně, tak se postupně tento svátek z liturgického kalendáře vytrácel. Až teprve po 11. září 2001, po tragedii v Americe, se dostal tento svátek opět do popředí. Je to svátek proti terorismu. Kolik terorismu zažíváme třeba i my ve svém životě? To je důvod, proč jsme dnes tady. Abychom si u Panny Marie vyprosili pokoj srdce.

Chtěl bych říct, že každá doba má svůj zlatý věk. Když Bůh stvořil Adama a Evu, to byl zlatý věk, ale žena, Eva, se rozhodla proti Bohu a tím

zvláště celé lidstvo přišlo do jiných rovin, než bylo ve zlatém věku na počátku. Eva se rozhodla říct Bohu „Ne!“ Muselo se čekat, až přijde plnost v času a ta plnost v času přišla v Marii.

Dnes jsme to slyšeli. Panna Maria se měla rozhodnout svobodně, jestli chce znovu napravit to, co pokazila první Eva. Tím, že rodiče očekávají dítě, tak teprve později se rozhodují k jeho přijetí. Kdežto Panna Maria se rozhodovala už předem. Už předem měla volit: „Ano, chci! Chci napravit jako druhá Eva to, co první Eva pokazila. A to je to krásné! Bůh jí dal šanci volit. Panna Maria zvolila: „Ať se mi stane podle tvého slova!“

Mohl bych to říci ještě jinými slovy: Jako muzikant, který s orchestrem hraje nějakou krásnou skladbu. Jeden člen orchestru se rozhodne zahrát falešný tón. Dirigent má tři možnosti: buďto dělat, jako když ten tón nezazněl, nebo celou hru zastavit, anebo od falešného tónu začít hrát novou píseň. Krásnou píseň.

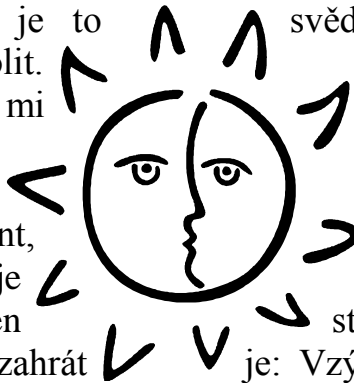
To samé bylo na začátku, když Eva řekla falešný tón: „Nebudu sloužit.“ Ten tón se nese vesmírem. Pak přišla druhá Eva, která dala všechno, co bylo třeba, aby se narodilo dítě a od toho špatného tónu, který zazněl na počátku, se začala odvíjet píseň vykoupení, spásy a záchrany. To je Panna Maria, Matka Boží.

Slovo Maria je slovo, které znamená Hvězda mořská. Ta vyšla z Jakuba a pronikla tento svět. Její paprsek osvětluje celý svět. Taková je Maria, protože řekla Bohu svobodně a jasně ano, já to všechno přijímám,

od začátku až do konce. Proto ten paprsek svítí až do dneška, do této chvíle do srdce každého z nás.

Panna Maria jako Hvězda mořská. Sv. Bernard z Clairvaux říká: „Když cítíš ve svém srdci bolest, volej Pannu Marii jako hvězdu mořskou. Když tě zmítá pýcha, ctižádost, sobectví, pomluvy, žárlivost, vzývej Pannu Marii jako hvězdu mořskou. Když loďka tvé duše se otřásá hněvem, lakomstvím, sobectvím, neláskou, vzývej Pannu Marii hvězdu mořskou. Když cítíš výčitky, nebo máš špatné svědomí, tak znovu se obrať k Panně Marii. Ona je Matka, která řídí loďku našeho života.“

Milí bratři a sestry. Každý z nás něco ve svém srdci cítíme, bolest, těžkost, starost. Výzva dnešního dne je: Vzývej tady Pannu Marii, abys našel pokoj v duši a radost v srdci. Panna Maria přišla proto, aby zazpívala novou píseň lidstva, aby nás vykoupila a zachránila, aby nás dala jako společenství dohromady. Její modlitba pod křížem nás dává dohromady. Maria přijala Jana, Jan přijal Marii, protože těsně před tím lidské společenství Krista selhalo. Petr zapřel, ostatní utekli, zradili. To co Pán Ježíš dával dohromady, tak se najednou před křížem rozbilo. To je důležitá myšlenka pro tento svět. Maria dává rodinu lidstva znovu dohromady, protože řekla i pod křížem své „Ano“. I my můžeme dnes ke všemu, co neseme ve svém srdci říci Pánu své „Ano“. Tak jako Maria. Ať Panna Maria jako „Hvězda mořská“ naplní vaše srdce láskou a radostí.

Odpolední „mládežnická“ mše sv.

Odpolední mše svatá byla zcela v režii otců P. Romana Dvořáka, ředitele Diecézního centra pro mládež, a P. Mgr. Josefa Sláčíka, okrskového vikáře z Prachatic. Hlavním celebrantem byl P. Roman a homilii přednesl P. Josef. Na pouť se vydalo několik pěších skupin z Prachatic, Vodňan a také jednotlivci z různých míst.

V úvodu mše sv. všechny přivítal P. Roman: „Milí přátelé, sestry a bratři! Setkáváme se v den slavnosti na tomto místě, kdy oslavujeme Jméno Panny Marie. Setkáváme se jako poutníci, a tak jsem rád, že můžeme slavit tuto eucharistii, kterou chceme vzdávat Bohu díky za to, co učinil Panně Marii, za to, co ona v Boží milosti učinila pro nás a za to, co my sami den za dnem přijímáme z Boží štědrosti. Jsem rád, že je tady spolu se mnou otec Josef, prachatický vikář, který dlouhá léta tyto odpolední mše sv., tzv. mládežnické, celebrouval a teď několik let na nich se podílíme společně. Vítám, vás, kteří jste sem

připutovali různým způsobem, auty, ale samozřejmě vás, kteří jste připutovali pěšky z jakékoliv vzdálenosti, třeba i z parkoviště, ale také vás, kteří jste připutovali pěšky z Vodňan, Prachatic, ale také z nějakých jiných míst. Ta pouť má v sobě právě to, že jdeme kus cesty společně, prožíváme momenty, které jsou nějak náročné, které nás nějak očišťují, a to proto, abychom zakusili blahodárné účinky společenství a spočinutí v Boží náruči právě tady na tomto místě. Zároveň bych chtěl v této eucharistii svěřit Pánu nadcházející rok. V tom vnímám právě to, že je tato mše sv. nazvaná jako mládežnická, abychom vyprošovali školákům, ale i těm, kteří připravují volnočasové aktivity, Ducha svatého. To mluvím jako ředitel centra pro mládež a o to bych vás chtěl také poprosit. Abychom si tady vyprosili Ducha Božího pro mladé, ale i pro ty, kteří se o ně starají.“

Z homilie P. Josefa Sláčíka

Prázdniny, které se ukončily, i školní rok, do kterého jsme vstoupili. Myslím, že každého z nás se dotýká září nějak z tohoto úhlu. Ať už školáků či učitelů a různých pracovníků ve školství, rodičů, kteří mají děti školou povinné, ale také prarodičů, kteří si mohou trochu oddechnout, nemusí být pořád nastraženi, kde to

malé dítě si vyrazí zub nebo natrhne ret či jinou část těla. Někakým způsobem je to přelomový okamžik. Změna.

Je jen jeden, který si zaslouží to jméno „Učitel“ v pravém a plném slova smyslu. Je to náš Pán a Král Ježíš Kristus. Myslím si, že je také jedna, která je žákyní, učednicí par excellence, a to je Maria. Ježíš byl a znal polohu

žáka. Vždyť i jeho učila maminka, učil ho jeho pěstoun, otec před společností, Josef. Jsem přesvědčen, že Ježíš byl dobrý žák. Vyrostl v učitele a Maria se nebojí stát se jeho učednicí. To, co stojí za to u ní vnímat je to, co si připomínáme v první strofě modlitby Anděl Páně: Anděl ji oslovil proto, že byla schopná naslouchat. Moudrost pokory, která je ochotna se nechat vzdělávat. Schopnost soustředěnosti a otevřenosti mysli i srdce, a v případě Marie jedinečným způsobem těla, pro působení Boží. Pro dotek Boží moci. Pro dotek toho, který je Cesta, Pravda a Život, který je plná moudrost. Maria, která je otevřená, soustředěná, oslovitelná. Je připravena naslouchat, a proto ji Bůh může oslovit.

V tomto slova smyslu tento postoj nepatří pouze žákům, ale patří nám všem bez ohledu na stáří nebo na mládí. Schopnost vědět, že potřebujeme stále víc vědět. Ochota k otevřenosti.

Chtěl bych také vyprošovat, jak to tady hezky zaznělo z úst otce Romana, tu potřebnou sílu a moudrost také učitelům. Mají velký vzor právě v Ježíši Kristu. Učitel, který dokáže rozpoznat, na co žák má. Učitel, který dobře tipne toho žáka a nasadí mu tu laťku trochu výš. A tak na konci roku někdo umí víc a někdo míň, ale každý se namáhal a každý se vzdělal a především nikdo nebyl zlomen.

Jak lehce může člověk právě v pozici učitele být velkou podporou, pomocí a silou. Kolik starých lidí, jak můžeme číst v mnohých knihách, vzpomíná, jak je ovlivnil právě jejich učitel, profesor, jak nasměroval jejich

život. Jak může být někdo pomocí anebo někým, kdo toho člověka zlomí. Jak lehce může podrazit, podseknout, zlomit sebedůvěru člověka. Jak je nutné, aby učitelé měli potřebnou moudrost a také pevnost a sílu.

Mám za to, že nejvíc zlobí ty děti, které jsou nejvíc zraněny. A že jsme hodně poranění v naší současné společnosti, je zřetelné. Drtivá část ve výchově spočívá na ženě, ale ten muž tam musí také být. Když tam není, tak jsme všelijak poznamenáni.

Už jsem kolikrát vzpomínal na jedno kázání jednoho slovenského kněze, který se zabývá mládeží a říkal: „Když jsem s klukama na výletě a vidím, že jejich největší problém je, jaký gel na vlasy, tak si říkám, kdo je vychovával. Co je to za problém? Kde

je to skutečně mužské srdce? Které je ne chlapácké, ale skutečně zodpovědné, znající svoji hranici?“

Když nemáme uvedení do života jako muži, hledáme falešné sebezpotvrzení vyvracením značek a jinými nepřístojnostmi. Ale nejčastěji je za tím naším mužským zlobením zraněné srdce volající po pomoci, které si nedokáže pomoci a pak se projeví nějakým násilím proti někomu nebo něčemu. Někdy by pomohlo víc naslouchání a pochopení. Tvrdost ano, ale v lásce a s láskou.

Chceme vyprošovat sílu a ochranu pláště Mariina pro naše rodiny, děti a ty, kteří děti vzdělávají, učitelé a vychovatelé.

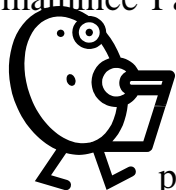

FATIMSKÉ DNY

13. září 2011

Hlavním celebrantem zářijového Fatimského dne byl P. Mgr. Petr Misař z Katovic. Toho v úvodu přivítal lomecký farář P. Miroslav Nikola, jako „starou vojnu“, neboť společně působili před 20 lety v Sušici. Poté se odebral do zpovědnice a slova se ujal P. Petr: „Nejsem na Lomečku poprvé, ale jako kněz u oltáře ano. Když jsme zde na poutním místě, musím si také „ohrát polívčičku“. I v mé farnosti je poutní místo, které je zasvěcené mamince Panny Marie. Je to sv. Anna

u Kraselova. Dnešní mši sv. chceme slavit ze svátku Jména Panny Marie, kterému je tento chrám zasvěcen. Jméno Panny Marie je pro nás velmi důležité, je to jméno bytosti, která je velmi krásná a která je Srdci Ježíšovu bytostně nejbliž. Zpytujeme: Jak používám jméno svatých? Co pro nás znamená jméno Boží a Panny Marie? Jak se náš národ k těmto jménům chová, jak je vyslovuje? Jistě tušíte, kam mířím.“

Z promluvy jsme vybrali

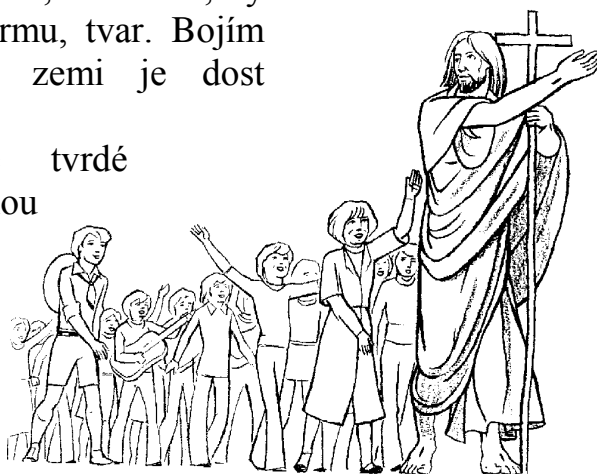
Naše křesťanství, náš postoj k Bohu, naše víra, by mělo mít nějakou formu, tvar. Bojím se, že víra v naší zemi je dost zdeformovaná.

Mám osobně tvrdé zkušenosti s pokřivenou vírou našeho národa. Je třeba to říct a zvláště dnes, když chceme slavit Jméno Panny Marie. I ona by to ráda řekla. V La Salletě to řekla velmi jasně. Panna Maria plakala, protože jméno jejího Syna bylo zneužíváno, plakala před malými dětmi. Každá matka pláče, když vidí, že její dítě není přijímáno, nebo že je posmíváno, že je mu ubližováno. Jak my vyslovujeme jméno Ježíšovo?

Náš národ není křesťanský. I z těch 4% katolíků, kteří přicházejí

pravidelně do kostela je mnoho těch, kteří berou jméno Boží nadarmo. To můžu potvrdit ze své vlastní zkušenosti. Když jsem před pár lety udělal s farností zájezd do Lurd, kde jsem měl v lurdském chrámě kázání na téma „Nebrat jméno Boží nadarmo“ a říkal jsem:

„Jsme tady na místě zázraků, prosme za ten zázrak, aby se náš národ uzdravil ve vztahu k Bohu a k jeho Jménu.“ Víte, jak si kněz přeje, aby se na takovém poutním zájezdu něco stalo, aby se něco pohnulo. Víte, co se stalo? Když jsme vycházeli z kostela, jedna zbožná dušička zakopla o rohožku a už to bylo venku.

Dneska je také den první pomoci. Když jsem se to ráno v novinách dočetl, tak jsem si řekl: „To je ono! Dneska bychom se měli modlit za resuscitaci tohoto národa ve vztahu k Bohu a k jeho jménu i ke jménu Panny Marie. Jméno Panny Marie jde ruku v ruce se jménem Ježíšovým. „Ježíši, Maria, důvěřuji vám, prostě za náš národ!“

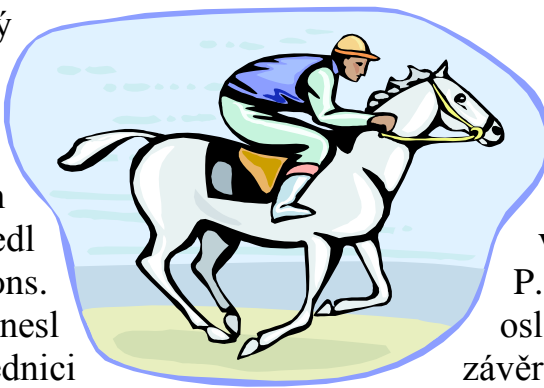
Alžběta řekla Marii: „Jsi požehnaná mezi ženami a požehnaný plod života tvého. Když zazněl tvůj pozdrav v mých uších, tak se ve mně něco stalo.“ Jak vyslovujeme jméno Mariino, když ji oslovujeme? Stane se

něco v jejím srdci? Maria? Co ona asi prožívá, když vyslovíme její jméno, anebo jméno Pána Ježíše Krista? Co asi v jejím srdci zazní nebo odezní? Kéž by to byla radost a ne slzy.

Na závěr vám předám krátký textík o Ježíši od Matky Terezy z Kalkaty: *On je Život, který chci žít. On je světlo, které chci vyzařovat. On je Cesta, kterou chci jít. On je Pravda, kterou chci hlásat. On je láska, jíž také já chci milovat. On je radost, kterou chci se všemi sdílet. On je Pokoj, který chci zasévat a šířit. Ježíš je prostě všechno. Bez Něho nemohu udělat nic!*

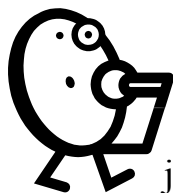
Fatimský den 13. října 2011

Říjnový Fatimský den je již tradičně v režii našich otců z Mnichova P. Slávka Švehly, který byl hlavním celebrantem mše sv. a také vedl závěrečnou adoraci, a Mons. Karlem Fořtem, který pronesl kázání. Ve zpovědnici posloužil P. Mirek Nikola, který v úvodu oba kněze srdečně přivítal.

P. Slávek připomněl, že dnes přicházíme, abychom byli spolu a při mši sv. vzpomněli i na to, že P. Karel v brzké době oslaví 90 let. Před závěrečnou adorací se otcové s námi podělili o novinky z jejich života a ze života Církve v Mnichově.

Z promluvy jsme vybrali

Je tomu již pár let. V Mnichově se nám zabil jeden náš skaut. Studoval veterinářství a měl právě na starosti koně. Musel s nimi pravidelně vyjíždět a jak tak jel na koni parkem tzv. anglickou zahradou, nesklonil patrně dost hlavu a zlomil si o větev vaz. Kůň se vrátil sám a našeho skauta našli mrtvého. Nebyl katolík a tak podle

tamějších přísných předpisů ho pohřbíval evangelický pastor – luteránský farář. Protože ale mohl mluvit jen německy a na pohřeb přijelo i četné příbuzenstvo z Čech, které přirozeně německy neumělo, a protože to byl můj skaut, požádala mě rodina, abych se pohřbu také zúčastnil a přeložil něco do češtiny. Když jsem se setkal s německým luteránským

farářem, nebyl tím nijak nadšen a dával mi to celkem otevřeně najevo. Ujistil jsem ho, že mu do obřadu nebudu nijak zasahovat, že se ani neobleču liturgicky, jako katolický kněz, a že budu jen překládat jeho promluvu. Byl jsem tedy v civilu a pohřeb proběhl důstojně, jak se slušelo a patřilo.

Když jsme se pak s panem pastorem vraceli od hrobu, byl již dobré vůle a srdečně jsme spolu hovořili. A tu on mezi jiným přivedl řeč na mariánskou úctu u nás, katolíků.

Na rozdíl od katolíků je úcta k Matce Ježíšově u protestantů tak potlačena, že u nich nezazní ani ono Andělské pozdravení, nám tak drahé „Zdravas Maria, milostiplná“.

„Vždyť je to přímo rouhání, co vy katolíci s tou vaší Panenkou Marií děláte! Vy ji ctíte skoro jako bohyni! Téměř jako čtvrtou Božskou osobu! Někdy prý dokonce zpíváte, že je Královna všemohoucí. Nic takového v Bibli nestojí, ani v našem společném Vyznání víry.“ Ujistil jsem ho, že spíše než „všemohoucí“ zpíváme „velmohoucí“, a to přirozeně ne svou nějakou Božskou mocí, ale svou přímluvou.

A co se týče té naší společné víry, našeho Creda, jak se ho vlastně modlíme? A tak jsme začali spolu říkat: „*Ich glaube an Gott*“ a pokračovali společně v našem Vyznání víry, až přišlo na slova „*v Ježíše Krista, Pána našeho, který se počal z Ducha svatého a narodil se z Marie Panny*“. A tu jsem svého kolegu přerušil a poukázal na to, že to stojí v Bibli, v Písmu svatém, jak to

žádal Luther, že se máme držet jen Písma. A že na tom se zakládá celá naše katolická úcta k Panně Marii.

Nevím, jak to přijal, katolíkem se určitě nestal, ale já se dočkal toho, že luteránský biskup mnichovský sám jednou prohlásil, jaká je to škoda, že v jejich církevní denominaci je úcta k Matce Ježíšově tak potlačena a jak je tím náboženský život jeho církve ochuzen.

Nevím, jak dalece to platí i u nás, v naší vlasti, zde u našich nekatolíků. Rozhodně to neplatí o našich pravoslavných bratřích ve víře. Oni ctí „Bogorodicu“ stejně horlivě jako my. Navíc mají pravidlo, že ji nikdy ve svých ikonách neznázorňují bez Ježíše.

Nevím, jak je tomu u naší církve československé evangelické.

Ale my máme – kdysi nejpočetnější – církev československou husitskou, která se hlásí k českému reformátorovi Mistru Janu Husovi. Hus, odsouzený a upálený jako kacíř, nikdy nezpochybňoval autoritu papežovu a co se týče úcty mariánské, v jedné asi nejstarší české písni duchovní, kterou Hus zvláště miloval, kterou často začínal svá kázání v kapli Betlémské a za jejíhož autora bývá dokonce považován a kterou i my máme v našem kancionálu pod číslem 706, v písni „*Jezu Kriste, štědrý kněže, s Otcem, s Duchem jeden Bože*“, se v 5. sloce zpívá: „*Svatá Máří, Boží Máti, ty nám račiž pomáhati, dej nám svého Syna znáti. Kyrie eleison.*“

A tato píseň se nám zachovala v českobratrském Jistebnickém kancionálu z roku 1420. Jaká to krásná definice naší české katolické a stoleté úcty mariánské. „*Svatá Máří, Boží Máti, ty nám račiž pomáhati, dej nám svého Syna znáti.*“

Pomáhati ne svou mocí, ale svojí přimlouvou. Tak, jako to učinila kdysi v Káni galilejské: „*Nemají vína:*“ A Ježíš se o to víno postaral a dokonce tak učinil svým prvním zázrakem. Tam to byla ona, která si všimla toho, že neměli vína, a měla soucit se snoubenci, pro které by to bývala trapná blamáž a zkazila celou jejich svatbu. Tak jistě právem se můžeme domnívat, že i ona o našich starostech ví a za nás se přimlouvá, zvláště když ji o to prosíme. A stejně tak můžeme právem doufat, že jako tehdy, i dnes ji její Syn vyslyší. My ale také prosíme: „*Dej nám svého Syna znáti!*“

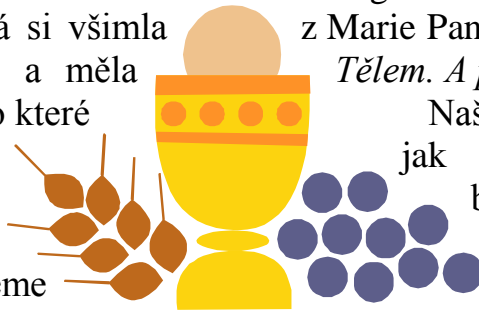
Připutovali jsme sem k Panně Marii, ale slavíme tu ne její památku, ale památku jejího syna, památku jeho láskyplné oběti na kříži a jeho slavného zmrtvýchvstání – Eucharistii, mši svatou, jak dnes říkáme, jak on to přikázal slovy: „*To čiňte na mou památku!*“ Scházíme se zde sice na mariánském poutním místě u Panny Marie, ale právě jsme vyslechli Jeho Slovo, Jeho Evangelium, slavíme zde Jeho památku. Ona nám skutečně pomáhá svého Syna znáti.

Milí přátelé, drazí poutníci mariánští! Tyto naše pouti sem, na Lomeček, jak vidíme, jsou autentickou úctou biblickou, jak to

žádal právě Martin Luther, když vyzýval: „*Sola Scriptura*“ – jen Písmo svaté platí, jen co je v Evangeliu. Naše úcta k Panně Marii je odvozena z Písma svatého a je zakotvena v našem, se všemi křesťany společném, Vyznání víry. Věříme v Ježíše Krista, jenž se počal z Ducha svatého a narodil se z Marie Panny. Z Ducha svatého, tedy ne „*z krve, z vůle muže ani z vůle těla*“, jak čteme na začátku Janova evangelia. Ale narodil se z Boha, z Marie Panny, v níž se to „*Slovo stalo Tělem. A přebývalo mezi námi.*“

Naše úcta k Panně Marii je, jak jsme zjistili, opravdu biblická. Dnes ale, žel Bohu, po tisíciletích této víry našich otců, snad dokonce u většiny našich spoluobčanů, zanikla. Vyhnula tato víra. Ještě sice stovky chrámů zdobí naši vlast, tisíce křížů a Božích muk jsou rozesety po křížovatkách našich cest, ale Ježíš je mnoha našim lidem neznámý. A naše děti se marně ptají svých rodičů, tak jako se jeden chlapec na Karlově mostě při pohledu na kříž nechápavě ptal svého otce: „*Kdo je ten pán a proč tam visí?*“ A je možné, že otec mu nedovedl odpovědět, protože jeho rodiče „*se vyrovnali s náboženskými předsudky*“ a o Kristu už dětem nic neřekli.

Milí přátelé, proto i my zde na Lomečku u Panny Marie, kam jsme dnes opět připutovali, se chceme tím vroucněji modlit slovy té staleté písně: „*Svatá Máří, Boží Máti, ty nám račiž pomáhati, dej nám svého Syna znáti.*“ Našemu národu a našim dětem. Amen.

Z LOMECKÉ HISTORIE

Sepsal P. Patrik Maturkanič

DOBA ROZKVĚTU (1800-1859)

V předvečer hlavní pouti byly zpovědnice obleženy až do půl desáté večer. O šesté hodině po požehnání byla snesena milostná soška a dávana poutníkům k uctění. Ruch zase nastal brzo ráno. O třetí ranní hodině zasedli kněží opět do zpovědnic, ve čtyři hodiny se podávalo svaté přijímání, o páté bývala první mše svatá, další mše byla v sedm a hlavní bohoslužba až o desáté. Konalo se též poutní kázání, česky a německy zároveň, jak to bylo již před lety, kdy po smrti císaře byly opět poutě povoleny. Kázalo se co nejslavněji; z kůru hlaholily intrády trub a víření bubnů vítalo kazatele i doprovázelo ho z kazatelny. K zástupům českých poutníků, které chrám nemohl pojmout, mluvil kněz pod vysokými lipami před farou, kde mu postavili dřevěné, přenosné řečniště. Slavnou mši svatou měl sloužit bavorovský děkan, protože ho však zdrželo zaopatřování, zpíval ji primiciant Břečka z Netolic. K poledni přispěchali další kněží z Bílé Hůrky, Nákří, Myšence a oba netoličtí kaplani. S pomocí jejich a kněží z Vodňan a z Němčic pokračovalo se ve zpovídání až do druhé odpoledne. Teprve ve čtyři odpoledne byla požehnáním skončena lomecká hlavní pouť a procesí se rozcházela. Rozdalo

se toho dne 1800 sv. přijímání, roku následujícího dokonce 2310.

Z darů poutníků a štědrostí lomecké osady začala se lomecká svatyně opět povznášet k bývalému lesku. Na podzim v roce 1805 byl postaven se sbírek kříž na cestě do lomecké fary. Stál 14 zlatých. Byl nahrazen až v r. 1865 nynějším kamenným křížem, pořízeným rovněž z darů osady. V roce 1806 daroval libějovický písař Jan Zach obraz sv. Anny k ozdobě levého oltáře. V roce 1807 byla o prvním postním týdnu zavěšena nová křížová cesta. Maloval ji horažďovický mistr Šíma. (V roce 1900 byla nahrazena jinou a v roce 1927 byla pořízena současná). Také byl obnoven lomecký hřbitov, když v roce 1803 byla vystavěna kolem cihlová zeď a kostnice. Ta se později stala úložištěm dřevěné kazatelny a zpovědnic, jež se tam po Velikonocích a po době poutí odnášely. Korunou všech prací byla oprava věžního kříže v roce 1817.

I následující léta lomecké svatyni přála. Lidé přicházeli odevšad, aby prosili lomeckou Paní o pomoc a přímluvu. Velkou pomoc tu hledaly zbožné zástupy zejména v létech 1831 až 1833, kdy se po celé Evropě rozšířila cholera. Tenkrát se v r. 1832 o zářijové pouti vyzpovídalo 3000 duší.

Neobyčejně vzrušila mysl lidu událost v létě 1840. Na svátek Nanebevzetí P. Marie se za přítomnosti nesčetných poutníků sešlo k nevídané slavnosti přes 5 000 návštěvníků. V lomeckém kostele byl pokřtěn Žid z rabínského dvora, Jakub Zíma. Libějovický pan direktor mu byl kmotrem. Křtěnec dostal jméno František a svoje příjmení Zíma se svolením úřadu změnil vhodně, podle místa křtu, na jméno Lomecký.

V roce 1850 přišla ještě jedna vlna cholery. Ve Vodňanech zemřelo za rok na 100 lidí. V sousední osadě lomecké se oběti nákazy stali jen dva manželé a dítě z Krtel. Věříme, že právě lomecká Panna Maria chránila své domácí jako před dvaceti lety, kdy za tříleté epidemie podlehl pouze 11

osob z Nestanic. O hlavní pouti v roce 1850 zase zpovídalo 10 kněží až do odpoledne, sv. přijímání bylo rozdáno „jen“ 1050. Mnozí ovšem, kteří jindy chodívali na Lomec až na podzim, si toho roku pospíšili. Netoličtí přišli již v červnu, prosit za odvrácení cholery, z Chelčic, z Vodňan, Vitějovic, z Bílé Hůrky a Šipouna připutovali v červenci; v srpnu a v září se znovu objevili poutníci vodňanští. V neděli po Božím Těle, na druhou hlavní slavnost lomeckou, přišel obvyklý průvod z Němčic, o hlavní pouti i německé procesí z Chrobol a české z Paračova. Následujícího roku vítal v září lomecký kostelník procesí z Čachtic, Velkého Brodu, z Husince a z Němců, přišli i poutníci z Frantol.

LOMEC - PRVNÍ LÉTA 20. STOLETÍ

Důležitým mezníkem v dějinách Lomce je rok 1859. Tenkrát se 1. března po dlouhých a obtížných jednáních u císařských úřadů splnilo dávné přání všech lomeckých kněží, že zdejší duchovní správa (lokálie) byla biskupem Valeriánem Jirsíkem povýšena na řádnou farní správu. Prvním farářem se stal **P. Václav Peške**; v roce 1865 pak odešel na faru do Němčic.

Jeho nástupcem byl **P. Josef Remund** a po něm další. Za zmínku stojí rok 1900, kdy byl zřízen pod lomeckým chrámem hostinec pro poutníky. Hostinským se stal **p. Honzík**. O tři roky později, v roce 1903, byla knížecím nákladem nově postavena

jednopatrová dvoutřídní škola, přičemž se hajný, který bydlel ve stavení proti škole odstěhoval. Jeho místo zaujal učitel. Farnost měla nyní asi 1 500 duší. Počet poutí se v nové době poněkud snížil, jak si lid s poklesem živé víry odvykal.

V neděli 20. září 1903 byl při požehnání uveden do úřadu nový lomecký farář, **P. Vít Zeman**. Za týden po jeho příchodu byla vysvěcena nová lomecká škola, kterou nechal vystavět kníže Josef Schwarzenberg. Děti z okolí začaly navštěvovat tuto novou školu, v ní nechyběla náboženská výchova, která byla předpokladem pro další zbožný život. Kromě důležitých oprav (nová dlažba

v sakristii, oprava lavic, kazatelny aj.) nový duchovní pastýř P. Vít Zeman započal i s duchovní obnovou farnosti. Založil novou Eucharistickou jednotu, do které se přihlásilo 179 členů. Tak začaly měsíční pobožnosti, při kterých býval kostel plný. Brzy nato založil místní pan farář Spolek Královny sv. růžence, do něhož se přihlásilo hodně věřících, zvláště z Netolic.

V roce 1904 se v lomecké farnosti konalo sv. biřmování. Biřmovanců bylo celkem 565, z toho pouze 80 místních. V pamětní knize je zaznamenána hlavní lomecká pouť v roce 1907, které se „účastnilo lidstva, že to nikdo nepamatuje“. Komunikantů, tedy přijímajících svátost oltářní, bylo na 700. Místní hostinský však měl smůlu, protože ohromný nával lidí, na nějž nebyl připraven, mu vypil všechno pivo, takže mnozí poutníci odcházeli z Lomce posilnění na duchu, ovšem tělesně velmi žízňiví. Krátce po hlavní pouti – 25. září 1907 – 46letý lomecký duchovní správce P. Vít Zeman zemřel na žaludeční problémy.

Novým farářem se stal první kaplan z Lišova, **P. Josef Leška**, za kterého, jak historie uvádí, náboženský život na Lomečku kvetl. Podobně jako jeho předchůdce se P. Josef Leška zasadil o nové úpravy a nové vybavení (úprava oltáře, aby se mohlo sloužit z obou stran, pořízení nové sochy sv. Josefa aj.). Rok 1909 byl významný pro farnost tím, že se tu konaly ve dnech 18. až 28. dubna

sv. misie pod vedením otců redemptoristů ze Svaté Hory. Misie byly velmi úspěšné. Pamětní kniha píše o 1400 přijatých eucharistiích, přičemž farnost čítala tehdy 1472 duší.

V roce 1909 navštívil lomeckou pouť nejdůstojnější pan biskup Josef Antonín Hůlka z Českých Budějovic. Od 24. do 29. dubna 1910 se konala obnova sv. misie z předchozího roku.

Obyvatelstvo tohoto kraje bylo z velké většiny věřící. A Lomec byl pokládán za srdce této krajiny. Zvláště o hlavních poutích sem přicházely stovky poutníků, aby vzdali čest a úctu Královně lomecké.

Kromě hlavní pouti to byly také poutě prosebné, při nichž věřící prosili Pannu Marii o přímluvu za udělení a zachování zemské úrody, dále za dopřání příhodného počasí ke sklizni, především ke žnám, „za odvrácení všeho zlého a neštěstí, za ochranu před zlým povětrím“. Na Lomec se speciálně přicházelo prosit o seslání potřebného deště v období sucha. Říká se, že když se poutníci vraceli z prosebné poutě z Lomečku, častokrát ještě na cestě zmokli.

Poutníci přicházeli především z nedalekého okolí, z blízkých farností: z Netolic, Němčic, Chelčic, Bavorova, ale i ze vzdálenějších míst, jako např. z Protivína, z Vlachova Březí, z Lažiště u Prachatic, ze Lhenic, Husince, Strunkovic nad Blanicí.

Speciálním svátkem pro konání poutí byl svátek Navštívení Panny Marie, slavený 2. července.

Jubilejní rok sv. Jana Nep. Neumanna

150 LET BOROMEJEK V PRACHATICÍCH

1861 – 2011

(pokračování z minulého čísla)

V roce 1960 se všechny charitní ústavy měnily na Domovy důchodců a to platilo i pro rodný dům Jana Neumanna. Provoz probíhal v klidu, domov se s dobou postupně modernizoval, ale řádových sester v pracovním úvazku ubývalo. V roce 1960 byl otevřen nový Domov důchodců v Kúsově a 7 řádových sester se tam přestěhovalo. Pokles řádových sester byl neudržitelný, okresní úřad nedovolil žádné další přijímat, přestárlé sestry odcházely do Charitních domovů pro řeholnice a v roce 1975 zůstalo v domově jen sedm řádových sester, z toho jen tři v pracovním poměru a také je čekala výpověď.

26. února 1975 opouštěly boromejky po 115 letech dům, který byl sestrám tak drahý, protože to bylo dědictví tehdy už blahoslaveného Jana Neumanna. Kapli ještě sestry nestačily ani vyklidit a už se do ní stěhovala parta malířů a natěračů. Jejich první prací bylo zamalovat nástěnný obraz Jana Neumanna latexovou barvou. Prázdné prostory po sestřích obsadili důchodci. V této době tvrdého totalitního režimu si žádná sestra nedovedla představit, že by se boromejky do Prachatic ještě někdy vrátily. Do prostor domova nikdo nesměl vstoupit, ani když

probíhalo svatořečení Jana Neumanna v roce 1977. V rámci oslav Desetiletí duchovní obnovy národa, v létě 1989, přijely na pouť také sestry boromejky a jen v tajnosti, ve večerních hodinách se dostaly do prostor bývalé kaple.

Po sametové revoluci 1989 si kongregace požádala o navrácení rodného domu Jana Neumanna a dům byl navrácen do vlastnictví boromejek. Bylo potřeba dům převzít a založit

novou komunitu. 21. ledna 1992 - v den úmrtí Matky Vojtěchy Hasmandové – přijely první tři sestry do Prachatic. Po 17 letech opět překročily práh rodného domu svatého Jana Neumanna. Byly mile přijaty vedením domova, převzaly část vyklizených místností a především kapli, ve které byla doposud selská jizba. Prvním úkolem bylo

zprovoznit kapli, aby v ní mohly být zase slouženy mše svaté. Podařilo se to během několika měsíců a 25. července byla kaple svatého Jana Neumanna opět vysvěcena. Jako kdysi, opět se této slavnosti zúčastnili kněží prachatického vikariátu v čele s českobudějovickým biskupem Antonínem Liškou, členem kongregace redemptoristů. V promluvě děkoval sestrám boromejkám, že se do tohoto

památného domu zase vrátily, aby zahájily svou činnost. Přijely také mladé sestry z obnoveného mateřince v Praze a generální představená Matka Invioláta ze Znojma se sestrami a přišli také zástupci města Prachatic. Opět se chovali velmi vstřícně a díky shovívavosti představitelů města se podařilo získat celý objekt domova zpět do vlastnictví boromejek. Po zřízení hospice v roce 2005, kterému kongregace pronajala budovy za 1 Kč, se může jen konstatovat, že

rodný dům Jana Neumana opět slouží bohumilým účelům. Protože má hospic svou vlastní kapli, památná kaple sester boromejek dnes slouží pro jejich duchovní potřeby. Boromejky usilují o svatořečení Matky Vojtěchy a vedení hospice o postavení Domova Matky Vojtěchy pro nemocné s alzheimerovou chorobou. Kéž i tato bohumilá snažení dojdou svého cíle.

Z kroniky Milosrdných sester sv. Karla Boromejského zpracovala SM. Sebastiana SCB.

DĚLÍME SE S VÁMI

Estonci na Lomci

23. října jsme letos slavili Misijní neděli. Loni jste se v našem časopise mohli dozvědět něco o misích v Estonsku. Při loňské návštěvě jsme byli pozváni také do křesťanského dětského domova v Tartu, který spolupracuje s katolickou školou, kterou vedou sestry františkánky z České republiky. Při naší návštěvě jsme vedení domova a děti pozvali také do České republiky. Tato jejich návštěva se uskutečnila na konci září letošního roku. Autobus dětí doprovázela a program sestavovala sestra Vojtěcha, generální představená Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. ř. sv. Františka, které právě v Estonsku působí. V programu byla

také naplánována návštěva Lomce, spojená s koncertem.

Autobus dětí a mládeže ve věku 12 – 18 let s jejich vedoucími přijel do naší republiky již v neděli 25. září.

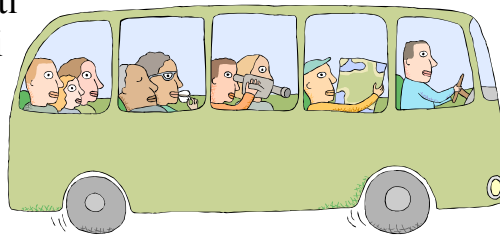
Estonci navštívili Špindlerův Mlýn, Prahu, Kladno. V úterý byli přijati v našem pražském klášteře, kde dostali polévku a něco sladkého. Ve středu odpoledne, na svátek sv. Václava, dorazili na Lomec. Rozdělily jsme je do skupin a ubytovaly v různých částech kláštera. V 18 hodin začal koncert v naší kapli, na který jsme pozvaly i lidi z okolí, takže kaple byla zaplněna. Během hodiny nám zazpívaly dva soubory: Kaptén Trumm (Kapitán Buben) a Sireli (Šeřík). Vždy

před písničkou nám řekly, o čem je a S. Vojtěcha nám to přeložila. Koncert byl velmi pěkný. Téměř každý hrál na nějaký nástroj a všichni zpívali s nasazením.

Na závěr promluvila a děkovala vedoucí domova Cüllli, která péči o tyto děti a mládež zasvětila svůj život, obětavě je vychovala a umožnila jim vzdělání. Tyto děti většinou žily na ulici nebo ztratily rodiče. Některé z těch, které přijely, byly se někde podívat úplně poprvé.

Je to už několikátá generace. 20 těch úplně nejmenších nechali doma a k nám se vydali spíše ti starší. Někteří už nebydlí přímo v domově, ale v jeho blízkosti a pravidelně tam docházejí. Hudba je spojuje a probudí v nich i skryté dary. Viděly jsme na nich, že jsou vděční a váží si toho, že do naší republiky mohli přijet.

Přespávali u nás dvě noci ve spacácích i na karimatkách. Přestože jich bylo kolem 30, byli velmi ukáznění. Snažili se i naučit některá naše slova (děkuji, dobrý den...).

Ve středu jsme ještě jeli na výlet, aby poznali alespoň něco z jižních Čech. Navštívili jsme zámek Hluboká a Český Krumlov. Velmi se jim líbilo, zámky u nich nejsou vůbec.

V pátek ráno pak odjžděli autobusem do Olomouce a Ostravy a v sobotu se opět vraceli do své země. Před odjezdem všichni ještě vystoupili a každý se s námi osobně loučil. Bylo to pro nás moc pěkné a povzbudivé setkání, na které budeme rády vzpomínat, třeba i teď při příležitosti Misijní neděle.

(S. M. Klára)

PŘÍSLOVÍ A CITÁTY

- ☼ Zvyky jsou nejprve jako pavučiny, a nakonec jako okovy. (*anglické přísloví*)
- ☼ Život nemůže být příjemný, není-li současně čestný. (*Cicero*)
- ☼ Veselost je druhem odvahy. (*E. Hemingway*)
- ☼ Za sebe udělej, co udělat můžeš, ostatní přenech Bohu. (*Walther*)
- ☼ Násilí a lež nebojují, vraždí. (*J. Čapek*)
- ☼ Nejlepší zpráva, která koluje vesmírem, je ta, že nás Bůh miluje. (*J. Kratka*)
- ☼ Léčení bez léků je právě tak dobré jako léčení průměrným lékařem. (*čínské*)
- ☼ Jenom to, čemu sami věříme, věří ostatní nám. (*K. Gutzkow*)
- ☼ Každému je daná řeč, jen některým duševní moudrost. (*M. P. Cato*)
- ☼ Lidé, jejichž oko nikdy nesmočila slza, mají špinavý pohled. (*S. J. Lec*)

Zamysli se, nad čím přemýšlíš

Jób 3, 25 „Čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo...“

Nick byl tvrdý muž se špatnými názory. Pracoval na železnici. Jednoho večera poté, co všichni jeho spolupracovníci odešli domů, zamknul se nešťastnou náhodou v chladícím vagónu. Měl strach, že teplota je pod bodem mrazu a volal o pomoc, ale nebylo to nic platné. Čím více přemýšlel o své situaci, tím mu bylo chladněji, až se posléze začal nekontrolovatelně třást. Protože byl přesvědčen o tom, že umírá, napsal dopis své rodině a popsal, co se stalo. Příští den ráno našli Nickovo tělo. Pitva ukázala, že skutečně zmrznul k smrti. Ale vyšetřovatelé objevili něco záhadného. Vagón, ve kterém byl Nick uvězněn, byl mimo provoz a byl odpojen. Té noci, kdy zmrznul k smrti, byla teplota ve vagóně 16 stupňů, jenom o trochu nižší než pokojová

teplota. Ale protože očekával smrt, prohrál bitvu ve své mysli.

To, čemu věříš o svém životě, je mnohem důležitější než to, čemu věří druzí. Jób řekl: „Čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo...“

Dávej pozor na to, co očekáváš; negativní očekávání se stávají proroctvími, která se sama naplňují. Bůh ti zaslíbil pomoc, ale ty máš rozhodující hlas. Když se zaměříš na negativní hodnoty, dáváš souhlas k tomu, aby tě satan porazil. Ježíš řekl: „Podle vaší víry se vám staň“ (*Matouš 9, 29*). Jiný překlad to říká takto: „Staň se tím, čemu věříš.“ Proto vstup do souhlasu s Božím Slovem a zaměř se na Jeho zaslíbení, místo na své problémy. Když to uděláš, skrze svou víru se dostaneš na novou úroveň vítězství. Ale je to na tobě, abys udělal ten první krok! (Z www.spkd.cz)

A jaký je ten tvůj?

Před časem přišel můj pětiletý syn s otázkou: „Tatínku, odkdy je svět vlastně barevný?“ Byla to otázka překvapivá a... úsměvná. Když jsem se v následném rozhovoru snažil dopátrat, jak ho něco takového mohlo napadnout, pak se zdrcující jistotou odvětil: „No, prohlížel jsem si tvoje fotky, když s byl malý. Svět na nich je jenom černobílý..., není tam ani kousek barvy.“ Musel jsem uznat, že úvaha je to brilantně logická a vychází z dostupné zkušenosti: tatínek má

černobílé fotografie, vyprávěl o černobílé televizi, a nakonec i grotesky s Chaplinem a Frigem, které nám nedávno pouštěl, jsou také jen černobílé. Pro barvu ani kapka svědectví...

Několik dní jsem musel přemýšlet nad naivní dětskou dedukcí. Až mi najednou došlo, že ta prostá otázka má i svůj duchovní rozměr: Jsou naše životy barevné, nebo jen černobílé...?

(Petr Plaňanský, z časopisu *Lavina*)

HUMOR je koření života!

- ☺ Přijde muž domů a ve dveřích stojí tchyně s koštětem. Muž se ptá: „Zametáte nebo odlétáte?“
- ☺ Přijde zákazník do baru a poručí si: 3x vodku a jedno deci sody. Barman ho obslouží, chlapík vypije sodu a ty tři půldecáky naleje do té decové sklenice. Barman s údivem povídá: „Jejej, vy jste kouzelník?“ Zákazník vytahuje průkaz: „Ne, Česká Obchodní Inspekce.“
- ☺ Hezká mladá blondýnka přejela křižovátku na červenou. Za chvíli ji dohoní policista a říká: „Neslyšela jste, jak na vás pískám?“ Ona: „Slyšela, ale já už kluka mám!“
- ☺ Lékař k pacientovi: „Puls máte normální.“ Pacient: „Tak zkuste druhou ruku, tohle je protéza!“
- ☺ „Jak dopadla tvoje poslední zkouška, Pepičku?“ ptá se matka. „Vynikajícím, mami. Pan učitel byl velmi přívětivý a nábožný.“ – „Jak to, nábožný?“ – „Po každé mé odpovědi sepal ruce a řekl *Bože můj!!!*“
- ☺ Jsou olympijské závody a prezident má proslov. Čte tedy: „Ó,Ó,Ó,Ó.“ Přikloní se k němu poradce a říká: „Pane prezidente, to nečtete, to jsou olympijské kruhy!“
- ☺ Chlubí se kamarád kamarádovi: „Moje snoubenka je z dvojčat.“ – „A jak je, prosím tě, od sebe rozeznáš?“ – „Velice snadno, její bratr nosí plnovous.“
- ☺ Potkají se dva podnikatelé. „S čím obchoduješ?“ – „Obchoduji s holuby, je to fajn kšeft! Ráno je prodám a večer je mám zase zpátky. A tak to jde pořád dokola!“
- ☺ Povídá manžel: „Maruško, kde je ten čaj?“ Manželka se rozčiluje: „Prosím tě, ty nikdy nic nemůžeš najít. Čaj je přece nahoře v lékárnice v dózičce od kakaa s nápisem sůl!“
- ☺ Špetka černého humoru: Víte co to znamená, když jdou čtyři a nesou rakev? Bylo nás pět!
- ☺ Maminka vykoupe dvojčátka a uloží je ke spánku. Najednou se jedno začne strašně smát. Druhé se zeptá: „Co je?“ a ono odpoví: „Heč, maminka mě vykoupala dvakrát a tebe ani jednou!!!“
- ☺ Jde blondýnka po parku a na vodítku si vede pejska. Potká ji policista a povídá: „Slečno, ale váš pes nemá košík!“ Blondýnka odvětví: „Ale my nejdeme nakupovat!“ Policajt: „Aha! Pardon! To jsem nevěděl!“

POUTĚ na LOMEČKU

Dat.	Den	Hod.	Název poutí	Hlavní celebrant
5.11.	so	14.30	Dušičková	
13.11.	ne	9.30	Fatimský den	P. Miroslav Nikola
3.12.	so	10.00	Adventní, Mikulášská	Opat Josef Michael Pojezdný O. Praem., Strahov + mikulášská nadílka
13.12.	út	17.00	Fatimský den	Mons. Jiří Paďour OFMCap. Č. Budějovice

Z LISTOPADOVÉHO KALENDÁŘE

1.11.	Slavnost všech svatých
2.11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
11.11.	Sv. Martin, <i>Den válečných veteránů</i>
13.11.	Sv. Anežka Česká
20.11.	Slavnost Ježíše Krista Krále
27.11.	1. neděle adventní

PRANOSTIKY NA LISTOPAD

- ☞ Den Všech svatých je poslední, který léto zahání.
- ☞ Když svatý Martin se sněhem přiběžel, bude v něm celý měsíc ležet. (11. 11.)
- ☞ Kateřina na ledě, Vánoce na blátě. (25. 11.)
- ☞ Poletují-li na svatého Ondřeje včely, bude neúrodný rok. (30. 11.)
- ☞ Když krtek v listopadu ryje, budou o vánocích lézat komáři.
- ☞ Listopadové hřmění pšenici ve zlato mění.
- ☞ Začátkem-li listopadu sněží, mívá sníh pak výšku věží.

Registrační značka: MK ČR E 12987. Uzávěrka vždy do 15. dne v měsíci. Číslo vydání odpovídá podtitulu časopisu. Vydává: Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka, Lomec 62, 389 01 Vodňany (tel. 383 382 703, fax: 383 383 444). Distribuce: Řeholní dům Šedých sester na Lomci (č. účtu: 77226622/0800). Časopis se vydává bezplatně. Internetová adresa: www.lomec.cz. (e-mail: ave@lomec.cz)